

Arrest

**nr. 68 159 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DUPONT, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 oktober 2010 en op 7 december 2010.

1.3. Op 13 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Mahin, provincie Maddaba, christen te zijn en de Jordaanse nationaliteit te bezitten.

Omdat uw vader, een christen, met uw moeder wilde huwen, een moslima, werd hij op aangeven van de familie van uw moeder in 1981 door de Jordaanse autoriteiten opgepakt en gedurende twintig dagen vastgehouden. Tijdens deze detentieperiode werd uw vader mishandeld en gedwongen een document te ondertekenen waarin hij te kennen gaf zich tot de islam te hebben bekeerd. Het feit dat uw vader moslim was geworden werd echter niet officieel geacteerd. Het huwelijk van uw ouders werd in de gevangenis voltrokken door een sheikh. Een vooraanstaand persoon, een kennis van de familie van uw vader, bemiddelde om dit te kunnen bewerkstelligen. Hierna verbleven uw ouders in Bagdad (Irak) uit angst dat de familie van uw moeder nog altijd op wraak zon. Uw broer en uw zus werden hier geboren. In 1985 keerden ze terug omdat de familie van uw moeder zich bij het huwelijk had neergelegd. Ze vestigden zich in de provincie al-Fahais en uw vader begon als vrachtwagenchauffeur te werken. In februari 1988 werd uw moeder, ondanks het feit dat ze moslim was, gedoopt in de kerk in Anjara. Ook het huwelijk van uw ouders werd in de kerk geregistreerd.

Eind 2001 gingen uw ouders naar het bureau van de burgerlijke stand om hun paspoorten te laten vernieuwen. Hierbij werd vastgesteld dat uw vader als christen en uw moeder als moslim geregistreerd stonden. Hierop werden uw ouders opgedragen alle officiële documenten in te leveren waarop zij als christen geregistreerd stonden zodat jullie voortaan als moslim konden worden geregistreerd. Omdat het hele gezin zich als christen beschouwde weigerden uw ouders hierop in te gaan. Hierop volgend ontvingen uw ouders regelmatig telefoontjes waarin jullie met een arrestatie bedreigd werden indien jullie nalieten om zich als moslim te laten registreren bij de burgerlijke stand. Uw ouders namen een aantal advocaten onder de arm om deze problematiek te regelen, doch tevergeefs. Toen uw vader in 2003 overleed weigerde de burgerlijke stand om een overlijdenscertificaat op te stellen waarin hij als christen geregistreerd stond. Uw familie schakelde verschillende advocaten in om dit te bekomen, maar tevergeefs. Ten gevolge hiervan werd de levensverzekering van uw vader niet uitbetaald.

In 2006 kaartte jullie advocate, H.(...) K.(...) die gespecialiseerd is in mensenrechten, de moeilijkheden die uw familie ondervond aan bij de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf te kennen dat hij hier niets aan kon verhelpen omdat de wet hieromtrent vastlag.

Na een bezoek aan de directeur van de burgerlijke stand in Maddaba slaagde u er in 2006 in om een paspoort met een geldigheidsduur van drie jaar te bekomen. Dit gebeurde via bemiddeling van uw advocate en na het betalen van het nodige smeergeld. Op 1 september 2006 reisde u dan naar Dubai om er te huwen. Uw echtgenoot is een Palestijn, geboren en getogen in Dubai, die de Jordaanse nationaliteit bezit. Voor korte bezoeken aan uw familie keerde u de hierop volgende jaren nog viermaal naar Jordanië terug.

In 2009 keerde u naar Jordanië terug om uw paspoort op de dienst burgerlijke stand te hernieuwen. Na omkoping van de directeur van dit bureau bekwam u opnieuw een paspoort met een geldigheidsduur van drie jaar.

In mei 2010 keerde u voor een tiendaags bezoek aan uw familie in Jordanië terug. Op 31 mei 2010 reisde u samen met uw echtgenoot en dochter met jullie eigen paspoorten naar België. Uw echtgenoot keerde na twee weken terug naar Dubai, uzelf vroeg op 8 juni 2010 asiel aan in België. Uw echtgenoot heeft uw paspoort terug meegenomen zodat hij uw residentie kan laten annuleren.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS I dd. 14/10/2010 en CGVS II dd. 07/12/2010) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst stelt u dat uw vader op aangeven van de familie van uw moeder in 1981 door de Jordaanse autoriteiten werd opgepakt en gedurende een tweetal weken werd mishandeld zodat hij er dan uiteindelijk mee akkoord ging moslim te worden. Hij ondertekende hiertoe een document en er werd zelfs een sheikh naar de gevangenis gehaald opdat uw vader de 'shahada' (geloofsbelijdenis) kon opzeggen waardoor de bekering werd 'bezegeld'. Het huwelijk van uw ouders werd zelfs in de gevangenis voltrokken. Gezien deze door u geschetste gang van zaken kan het dan ook totaal niet overtuigen dat 'de bekering' van uw vader niet officieel geregistreerd werd. U hiernaar gepeild verklaarde u dat er in de documenten effectief niets veranderd was, u stelt dat dit een fout van hunnentwege was (CGVS II, pp.1-2). Deze nonchalance kan, en zoals reeds werd gesteld, totaal niet overtuigen. Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat de autoriteiten uw vader enkel en alleen oppakten met als doel hem te bekeren, gezien ze hiervoor speciaal een sheikh naar de gevangenis

haalden en gezien het huwelijk van uw ouders hier dan ook nog eens voltrokken werd, kan er toch van uitgegaan worden dat ze er minutieus op zouden toezien dat de bekering officieel geregistreerd werd, zoniet zou alle moeite voor niets zijn geweest. Een verdere uitspraak die uw geloofwaardigheid niet ten goede komt, is uw verklaring dat het huwelijk van uw ouders in 1981 in de gevangenis voltrokken werd (CGVS II, p.2), terwijl u in kader van uw eerste gehoor expliciet aangaf dat dit in de kerk werd voltrokken. U maakt in kader van dit eerste gehoor geen enkele allusie op een huwelijk voltrokken in de gevangenis (CGVS I, p.3). Een verdere onwetendheid die merkwaardig overkomt is de vaststelling dat u stelt dat een vooraanstaand persoon, een kennis van de familie van uw vader, tussengekomen was om dit alles te regelen. U gevraagd naar deze persoon weet u enkel te vertellen dat hij een vooraanstaande positie innam binnen de islamitische stammen, doch noch over diens naam noch over diens functie heeft u enige informatie (CGVS II, p. 2). Het CGVS aanvaardt zeker dat u niet noodzakelijk op de hoogte moet zijn van personen die een rol hebben gespeeld in het leven van uw ouders voordat u geboren werd, doch gezien u tijdens uw tweede gehoor spontaan naar deze persoon verwijst, wekt deze onwetendheid enige verbazing daar er toch van kan worden uitgegaan dat hierover in de familie wel eens zou zijn gesproken, te meer deze persoon toch een enorm grote rol in het gezamenlijke leven van uw ouders heeft gespeeld.

U stelt dat na hun terugkeer uit Irak, in 1985, uw ouders geen problemen ondervonden totdat ze in 2001 hun paspoorten wensten te vernieuwen. Ze trokken naar de burgerlijke stand in Maddaba en daar werd door de dienstdoende ambtenaar opgemerkt dat uw vader zich weliswaar had bekeerd tot de islam, doch dit nooit officieel was geregistreerd. De bediende droeg uw ouders op naar de burgerlijke stand in Amman te gaan en daar alle documenten van de gezinsleden af te geven waarop ze geregistreerd stonden als christen (CGVS II, p.3). In dit kader dient vooreerst gewezen te worden op een incoherentie in uw verklaringen: daar waar u tijdens uw eerste gehoor stelde dat de vervallen paspoorten van uw ouders door de burgerlijke stand werden ingehouden, gaf u tijdens uw tweede gehoor aan dat uw ouders in het bezit bleven van deze documenten (CGVS I, p.3; CGVS II, p.3). Omdat uw vader niet wilde dat de documenten zouden worden aangepast ging hij niet naar Amman (CGVS II, p.3). Vanaf dit moment ontvingen uw ouders dreigtelefoontjes van de politie waarin ze expliciet ermee dreigden dat, indien uw vader niet zou gehoorzamen, er arrestatiebevelen op naam van zijn kinderen zouden volgen. U stelt dat deze telefoontjes, die aanvankelijk twee keer per dag gebeurden, ongeveer één jaar aanhielden waarna ze begonnen af te nemen (CGVS I, p.4; CGVS II, p.3). U gevraagd of de politie in deze periode ook wel eens naar jullie huis kwam om deze documenten op te eisen, ontkent u dit (CGVS II, p.3). Mochten de autoriteiten er daadwerkelijk dusdanig op gebeten zijn dat uw vader die documenten effectief binnenbracht, is het vooreerst al weinig geloofwaardig dat ze er tevreden mee zouden zijn gedurende een jaar tot tweemaal toe dagelijks te bellen en, toen dit geen resultaat gaf, er niet toe zouden zijn overgegaan bij uw ouders langs te gaan of ze daadwerkelijk officieel te convoceren. Ook uw verklaring in kader van uw tweede gehoor waarin u stelde dat uw moeder jullie, de kinderen, gedurende een maand bij kennissen onderbracht en ten overstaan van de politie deed uitschijnen alsof ze niet meer met uw vader samenwoonde, maar dit in realiteit niet zo was, kan niet overtuigen. U gevraagd of uw moeder niet vreesde dat jullie huis gesurveilleerd werd, implicerend dat voor de politie onmiddellijk duidelijk was dat ze nog wel degelijk met haar echtgenoot samenwoonde, stelde u dat uw moeder niets 'raars' opmerkte in de buurt en na een maand gerustgesteld was (CGVS II, pp. 3-4). Er kan van uit gegaan worden dat de politie, mocht ze zich effectief van de waarachtigheid hiervan hebben willen overtuigen, maar al te snel te weten zou zijn gekomen dat er geen sprake was van een scheiding. U gevraagd waarom de politie niet naar jullie huis kwam om de druk op uw familie op te schroeven, veronderstelt u dat de politie het bevel had om jullie per telefoon te volgen (CGVS II, p.4). Gezien het geheel van bovenstaande observaties mist uw bewering elk begin van overtuiging.

Een verdere kanttekening die gemaakt kan worden is de vaststelling dat uw familie tussen 1985, de terugkeer uit Irak, en 2001 geen verdere problemen heeft ondervonden. U hiernaar gepeild stelt u dat er zich in al die jaren niets heeft voorgedaan en dat jullie leefden als een christelijke familie (CGVS II, p.5). Mochten de Jordaanse autoriteiten er daadwerkelijk zoveel belang aan hechten dat uw vader zijn documenten en deze van zijn kinderen zou inleveren, kan er toch van worden uitgegaan dat ze geen zestien jaar (!) zouden wachten alvorens hiertoe stappen te ondernemen, te meer er van uit kan worden gegaan dat de autoriteiten op de hoogte waren van diens terugkeer naar Jordanië daar u zelf aangeeft dat dit op een legale manier gebeurde. Bovendien geeft u zelf aan dat tijdens hun verblijf in Irak het regelen van de nodige documenten van uw familie gebeurde via de Jordaanse ambassade. Meer nog, u stelt dat toen uw broer en uw zus in Irak geboren werden, ze gewoon als christen werden geregistreerd (CGVS II, pp.2-3).

U stelt dat u samen met uw moeder en uw advocate in 2006 naar de Minister van Binnenlandse Zaken trok om jullie probleem aan te kaarten, waarop deze u te verstaan gaf dat het probleem bij anderen lag. U gevraagd naar de naam van deze minister moet u hierop het antwoord schuldig blijven, andermaal

een opmerkelijke vaststelling, te meer u meent te mogen veronderstellen dat deze persoon nog steeds deze functie bekleedt (CGVS I, p.6, 8).

U stelt met behulp van uw advocate en na het nodige smeergeld te hebben betaald van de directeur van de burgerlijke stand uiteindelijk in 2006 een paspoort te hebben kunnen bemachtigen geldig voor drie jaar waardoor u naar Dubai kon reizen en in het huwelijk kon treden (CGVS I, p.4-5; CGVS II, p.4). U geeft aan dat toen u uw paspoort einde 2008 in Jordanië heeft vernieuwd men u te verstaan zou hebben gegeven dat dit de laatste keer zou zijn geweest (CGVS II, p.5). Dit zijn echter louter uw eigen verklaringen en gezien het geheel van bovenstaande observaties kan dit ook niet overtuigen. In dit kader dient nog aangestipt dat u in kader van uw eerste gehoor stelde pas in 2009 uw paspoort te hebben verlengd (CGVS I, p. 2). Ook het feit dat u zelf verklaarde nog een viertal keer naar Jordanië te zijn teruggekeerd, de laatste keer in mei 2010, en u nergens melding maakt van het feit hierbij ergens problemen te hebben ondervonden, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees (CGVS I, p.2). Net zoals uw verklaring dat uw moeder, broer en zus u op basis van hun eigen paspoorten hebben opgezocht in Dubai (CGVS II, p.5). Uw verklaring dat ook zij hun paspoorten via omkoping hebben verkregen kan niet overtuigen.

In de marge dient nog aangestipt dat u ook in Dubai nooit problemen hebt ondervonden en dit land hebt verlaten zonder een vrees in de zin van de Conventie te koesteren. U geeft aan daar te hebben kunnen verblijven omdat u op het paspoort van uw echtgenoot geregistreerd staat als zijnde te vallen onder zijn verantwoordelijkheid, ook uw foto zou in zijn paspoort zijn opgenomen. Uw echtgenoot moet elke drie jaar zijn verblijf laten vernieuwen op basis van zijn arbeidscontract en neemt dan uw paspoort mee als bewijs dat u daadwerkelijk in het land verblijft, u dient daar persoonlijk zelfs niet bij aanwezig te zijn. U geeft zelf aan in Dubai te hebben gewerkt (CGVS II, p.4). Ook uw verklaring dat uw huwelijk gesloten werd in de kerk in Dubai en gecertificeerd werd door de Jordaanse ambassade ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen (CGVS II, p.4). Wat betreft uw verklaring dat uw echtgenoot, toen hij zich in 2008 tot de Jordaanse ambassade richtte in verband met het bekomen van een familieboekje, te horen kreeg dat hij zich diende te wenden tot de burgerlijke stand in Amman en dit volgens u te maken heeft met uw problemen, dient opgemerkt dat dit gezien het geheel van bovenstaande observaties andermaal niet kan overtuigen (CGVS I, p.8).

Uw paspoort hebt u niet in uw bezit, u zou dit aan uw echtgenoot mee teruggegeven hebben opdat hij in Dubai hiermee uw verblijf zou kunnen annuleren. U leeft daar immers niet meer en zolang u op naam van uw echtgenoot staat brengt dit voor hem extra kosten mee (CGVS II, p.5). Hoe dan ook, u kan dit document, dat een vrij essentiële rol speelt in uw vluchtrelaas, niet ter staving voorleggen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt problemen te hebben ondervonden in uw land van herkomst en dit land te hebben verlaten uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart geldig van 1 november 2001 tot 31 oktober 2006, waarop u als christen staat geregistreerd. Een geboorteakte van uw dochter, gelegaliseerd op 11/11/2007 in de Emiraten en de doopakte van uw dochter, dd. 30/10/2008. U toonde ook nog een rijbewijs, uw huwelijksakte, het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenoot. Deze gegevens worden door ons niet betwist. Verder de identiteitskaart van uw moeder geldig tot 1 december 2012 en waarop ze geregistreerd is als moslim en de identiteitskaart van uw vader geldig tot 19 oktober 2011, waarop hij geregistreerd staat als christen. Verder de doopakte van uw moeder waaruit blijkt dat ze op 26 februari 1988 in Anjara zou gedoopt zijn. U gevraagd of het feit dat uw moeder officieel geregistreerd staat als moslim geen probleem stelde voor haar doopsel, geeft aan dat dit niet het geval was, het was immers 'haar vrijheid' (CGVS II, p.3). Een huwelijksakte, dd. 26/02/1988, van uw ouders waaruit blijkt dat ze op 3 maart 1981 voor de kerk gehuwd zijn. Deze gegevens op zich worden door het CGVS niet betwist. Een schrijven opgesteld door Père J.(...) S.(...), dd. 22/12/2009, waarin hij uw problemen schetst. Los van het feit dat dit schrijven ter uwen behoeven werd opgemaakt en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft, dient in dit kader te worden opgemerkt dat het toch wel heel merkwaardig is dat hij stelt dat jullie de Jordaanse nationaliteit werd ontnomen. U heeft hier immers, terwijl u tijdens de beide gehoren op het CGVS ruimschoots de tijd kreeg uw problemen te schetsen, nooit enige allusie op gemaakt. Voorts een schrijven opgesteld door uw advocate, dd. 28/12/2009, waarin ze uw situatie en deze van uw familie schetst; dit document werd ter uwen behoeven opgesteld en heeft bijgevolg geen objectieve waarde. Opmerkelijk is dat uw advocate in haar schrijven stelt dat u en uw familie paspoorten kregen die twee jaar geldig waren, terwijl u zelf stelt dat u een paspoort kreeg geldig voor drie jaar (zie vertaling schrijven advocate toegevoegd aan administratief dossier punt 7; CGVS II, pp.4-5). Gezien u telkenmale expliciet aanhaalde dat uw advocate in deze materie bemiddelde, wekt deze vaststelling andermaal enige verbazing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de Conventie van Genève aangezien zij vreest voor haar leven. Zij verduidelijkt dat zij het slachtoffer is van vervolging om religieuze redenen, dat zij haar geloof niet kon beleven en dat zij geen officiële documenten kan bekomen waarin haar christelijke identiteit erkend wordt. Volgens verzoekster werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met haar verschillende verklaringen en is zij lid van een specifieke sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoekster dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeert om naar Jordanië terug te keren en stelt zij dat in geval van twijfel de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) gezien uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de autoriteiten haar vader in 1981 enkel en alleen oppakten met als doel hem te bekeren, ze hiervoor speciaal een sheikh naar de gevangenis haalden en het huwelijk van haar ouders zelfs in de gevangenis voltrokken werd, het totaal niet kan overtuigen dat ‘de bekering’ van haar vader niet officieel geregistreerd werd, zij in het kader van haar eerste gehoor expliciet aangaf dat het huwelijk van haar ouders in de kerk werd voltrokken en geen enkele allusie maakte op een huwelijk voltrokken in de gevangenis, wat haar geloofwaardigheid niet ten goede komt, en zij weliswaar stelt dat een vooraanstaand persoon, een kennis van de familie van haar vader, is tussengekomen om alles te regelen doch geen informatie heeft over diens naam of functie, welke onwetendheid verbazing wekt daar er toch van kan worden uitgegaan dat hierover in de familie wel eens zou zijn gesproken, temeer deze persoon toch een enorm grote rol in het gezamenlijke leven van haar ouders heeft gespeeld, (ii) zij tijdens haar eerste gehoor stelde dat de vervallen paspoorten van haar ouders door de burgerlijke stand werden ingehouden, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor aangaf dat haar ouders in het bezit bleven van deze documenten, (iii) het weinig geloofwaardig is dat de autoriteiten, zo deze er daadwerkelijk dusdanig op gebeten zijn dat haar vader alle documenten van de gezinsleden waarop ze geregistreerd stonden als christen binnenbracht, er tevreden mee zouden zijn gedurende een jaar tot tweemaal toe dagelijks te bellen en, toen dit geen resultaat gaf, er niet toe zouden zijn overgegaan bij haar ouders langs te gaan of ze daadwerkelijk officieel te convoceren en ook haar verklaring dat haar moeder de kinderen gedurende een maand bij kennissen onderbracht en ten overstaan van de politie deed uitschijnen alsof ze niet meer met haar vader samenwoonde niet kan overtuigen, zoals wordt toegelicht, (iv) haar familie tussen 1985, de terugkeer uit Irak, en 2001 volgens verzoekster geen verdere problemen ondervond, terwijl ervan kan worden uitgegaan dat de Jordaanse autoriteiten, zo deze er daadwerkelijk zoveel belang aan hechten dat haar vader zijn documenten en deze van zijn kinderen zou inleveren, geen zestien jaar zouden wachten alvorens hiertoe stappen te ondernemen, te meer ervan kan worden uitgegaan dat de autoriteiten op de hoogte waren van diens terugkeer naar Jordanië daar dit op een legale manier gebeurde, verzoekster bovendien zelf aangeeft dat tijdens hun verblijf in Irak het regelen van de nodige documenten van haar familie gebeurde via de Jordaanse ambassade en haar broer en zus bij hun geboorte in Irak zelfs gewoon als christen geregistreerd werden, (v) zij de naam schuldig moet blijven van de Minister van Binnenlandse Zaken waar zij samen met haar moeder en haar advocate in 2006 naartoe trok om hun problemen aan te kaarten, (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop zij haar paspoort heeft vernieuwd en het feit dat dat zij verklaarde nog een viertal keer naar Jordanië te zijn teruggekeerd en zij nergens melding maakt van het feit hierbij ergens problemen te hebben ondervonden alsook haar verklaring dat haar moeder, broer en zus haar met hun eigen paspoorten hebben opgezocht in Dubai, afbreuk doen aan de door haar beweerde vrees, (vii) zij in Dubai nooit problemen heeft ondervonden en dit land heeft verlaten zonder een vrees in de zin

van de Conventie van Genève te koesteren, zij aangeeft zelfs in Dubai te hebben gewerkt en ook haar verklaring dat haar huwelijk gesloten werd in de kerk in Dubai en gecertificeerd werd door de Jordaanse ambassade andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen ondermijnt, (viii) zij haar paspoort, dat een vrij essentiële rol speelt in haar vluchtrelaas, niet ter staving voorlegt en (ix) de door haar ter ondersteuning van haar asielaanvraag voorgelegde documenten hetzij betrekking hebben op gegevens die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden betwist, hetzij geen objectieve bewijswaarde hebben, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekster uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Aangezien verzoekster de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de aangehaalde feiten betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 mei 2011 (CG nr. 1015201), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met haar opeenvolgende verklaringen. Het is immers het geheel van de tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent essentiële elementen uit het vluchtrelaas die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot het bedrieglijke karakter van verzoeksters verklaringen. Niet alleen laat verzoekster na te concretiseren met welke verklaringen of elementen uit het dossier de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden, bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de verschillende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en raken aan de kern van haar vluchtrelaas, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het louter herhalen van haar asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het citeren uit het artikel van "*Portes Ouvertes: Au service des chrétiens persécutés*", de "*Guide des procédures*" van het UNHCR en de verwijzing naar rechtspraak, waarmee zij niet vermag de terechte motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Immers, het louter citeren van een passage uit het artikel "*Portes Ouvertes: Au service des chrétiens persécutés*" omtrent de situatie van bekeerlingen in Jordanië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar manifest ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Waar verzoekster aanhaalt lid te zijn van een specifieke sociale groep, kan de Raad slechts vaststellen dat zij, behoudens een theoretische uiteenzetting dienaangaande, nalaat deze bewering in concreto uit te werken. Volledigheidshalve benadrukt de Raad te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er overigens niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantonen. Bij

gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt tevens uit de verklaringen van verzoekster ter terechtzitting dat zij in het bezit is van een paspoort met Schengennisum waarmee zij naar België reisde, document dat zij niet neerlegt. Dat haar echtgenoot het document terug meenam naar Dubai om haar uit te schrijven is niet overtuigend temeer uit haar verklaringen blijkt dat haar echtgenoot inmiddels in België is en eveneens een asielaanvraag heeft ingediend.

2.7. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad concludeert dat de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord en dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.9. Waar verzoekster in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS